

เทศบัญญัติเทศบาลเมืองหัวหิน

เรื่อง การควบคุมการรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย พ.ศ. 2548

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 มาตรา 16 (18) ประกอบกับมาตรา 23(19) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เรื่อง แนวทางการจัดการจัดเก็บค่าจัดการน้ำเสีย ตามหลักการผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย ครั้งที่ 7/2546 วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2546 เทศบาลเมืองหัวหิน โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาเทศบาลเมืองหัวหิน และผู้ว่าราชการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จึงตราเทศบัญญัติเทศบาลเมืองหัวหินขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลเมืองหัวหิน เรื่อง การควบคุมการรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย พ.ศ. 2548”

ข้อ 2 เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด 7 วัน นับตั้งแต่วันที่ได้ใช้ประกาศโดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลเมืองหัวหิน

ข้อ 3 บรรดาเทศบัญญัติ กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งอื่นใด ในส่วนที่ได้ตราไว้แล้ว ซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4 ในเทศบัญญัตินี้

“ระบบบำบัดน้ำเสีย” หมายความว่า กระบวนการหรือการปรับปรุงน้ำเสียให้มีคุณภาพเป็นน้ำทิ้ง

“ระบบบำบัดน้ำเสียรวม” หมายความว่า ระบบบำบัดน้ำเสียที่เทศบาลเมืองหัวหิน จัดให้มีขึ้นเพื่อบำบัดน้ำเสียจากแหล่งกำเนิดผ่านท่อรวบรวมน้ำเสีย

“น้ำเสีย” หมายความว่า ของเสียที่อยู่ในสภาพเป็นของเหลว รวมทั้งมูลสารที่ปะปน หรือปนเปื้อนอยู่ในของเหลว

“แหล่งกำเนิดน้ำเสีย” หมายความว่า ชุมชน โรงงานอุตสาหกรรม อาคารสิ่งก่อสร้าง สถานที่ประกอบกิจการใดๆ หรือสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นแหล่งที่มาของน้ำเสีย

“น้ำทิ้ง” หมายความว่า น้ำเสียที่ผ่านระบบบำบัดน้ำเสียแล้วจนเป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งที่เทศบาลกำหนด

“แหล่งรองรับน้ำทิ้ง” หมายความว่า ท่อรับน้ำเสียและแหล่งน้ำธรรมชาติ เช่น คู คลอง

“การระบายน้ำทิ้ง” หมายความว่า การปล่อยน้ำทิ้งลงสู่แหล่งรองรับน้ำทิ้ง

“ของเสีย” หมายความว่า ขยะมูลฝอย สิ่งโสโครก น้ำเสีย อากาศเสีย มลสารหรือวัตถุอันตรายอื่นใด ซึ่งถูกปล่อยทิ้งหรือมีมาจากแหล่งกำเนิดมลพิษ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสภาพของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซ

“วัตถุอันตราย” หมายความว่า วัตถุระเบิดได้ วัตถุไวไฟ วัตถุออกซิไดซ์ และ วัตถุเปอร์ออกไซด์ วัตถุมีพิษ วัตถุที่ทำให้เกิดโรค วัตถุแก๊มมันตรังสี วัตถุที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม วัตถุกัดกร่อน วัตถุที่ก่อให้เกิดการระคายเคือง วัตถุอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นเคมีภัณฑ์ หรือ สิ่งอื่นใดที่อาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม

“ท่อรับน้ำเสีย” หมายความว่า ท่อหรือรางระบายน้ำที่เทศบาล จัดให้มีขึ้นเพื่อนำน้ำเสีย น้ำทิ้ง หรือน้ำอื่นใดไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวม

“ท่อรวบรวมน้ำเสีย” หมายความว่า ท่อหรือรางระบายน้ำที่เทศบาล จัดให้มีขึ้นเพื่อนำน้ำเสีย น้ำทิ้ง หรือน้ำอื่นใดไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวม

“ท่อเชื่อมน้ำเสีย” หมายความว่า ท่อ หรือ รางระบายน้ำที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย จัดให้มีขึ้นเพื่อนำน้ำเสียจากอาคารหรือสถานประกอบการไปสู่ท่อรับน้ำเสีย หรือ ท่อรวบรวมน้ำเสียของเทศบาล

“การต่อเชื่อมท่อ” หมายความว่า การต่อท่อเชื่อมน้ำเสียจากอาคารหรือสถานประกอบการเข้าสู่ท่อรับน้ำเสีย หรือท่อรวบรวมน้ำเสีย ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

“ค่า บีโอดี” หมายความว่า ปริมาณออกซิเจนที่แบบที่เรียใช้ในการย่อยสลายสารอินทรีย์ที่ย่อยสลายได้ภายใต้ภาวะของออกซิเจนที่อุณหภูมิ 20 องศาเซลเซียส ในเวลา 5 วัน

“อาคาร” หมายความว่า อาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

“ค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย” หมายความว่า เงินค่าบำบัดน้ำเสียที่เทศบาลเก็บจากเจ้าของ หรือ ผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย และ น้ำเสียนั้นไหลผ่านท่อรวบรวมน้ำเสียไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวม

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีเมืองหัวหิน

“เทศบาล” หมายความว่า เทศบาลเมืองหัวหิน

ข้อ 5 ให้นายกเทศมนตรีเมืองหัวหิน รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และ ให้มีอำนาจออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศหรือคำสั่งอื่นใด เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

หมวด 1

การรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย

ข้อ 6 ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ซึ่งไม่ประสงค์จะทำการก่อสร้างติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียของตนเอง และเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียที่ได้ทำการก่อสร้างติดตั้ง

หรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียของตนเองแล้ว แต่ไม่ประสงค์ที่จะเดินระบบบำบัดน้ำเสีย นั้น มีหน้าที่
จัดส่งน้ำเสียไปทำการบำบัด โดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมของเทศบาล

ข้อ 7 ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย และ น้ำทิ้ง ที่จะใช้บริการรวบรวมและบำบัด
น้ำเสีย มีหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับการต่อท่อเชื่อมน้ำเสีย ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ 8 ห้ามเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ระบายน้ำเสียที่มีค่าน้ำเสียเกินกว่า ที่
เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด ลงสู่ท่อรับน้ำเสียของเทศบาล เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น
และห้ามเจ้าของ หรือ ผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดเสียระบายน้ำทิ้งที่ไม่ได้มาตรฐาน ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น
กำหนดลงสู่แหล่งรองรับน้ำทิ้ง

ข้อ 9 ห้ามผู้ใดเท ทิ้งน้ำเสีย น้ำทิ้ง และ/ หรือ ของเสียลงสู่ท่อรับน้ำเสียรวม หรือท่อรวบรวมน้ำเสีย
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 10 ห้ามผู้ใดเท ทิ้งวัตถุอันตรายลงสู่ท่อรับน้ำเสียรวม

ข้อ 11 ผู้ใดเทน้ำทิ้งลงสู่ท่อรับน้ำเสียรวมก็ต้องขออนุญาต

ข้อ 12 ห้ามสถานพยาบาล โรงพยาบาล ระบายน้ำทิ้ง โดยมีได้ผ่านการฆ่าเชื้อลงสู่ท่อรับน้ำเสีย

ข้อ 13 ให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย มีหน้าที่และปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
ตลอดจนเงื่อนไข หรือ คำสั่งอื่นใดของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 14 ห้ามผู้ใดทำการต่อท่อเชื่อม โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 15 ในกรณีแหล่งกำเนิดน้ำเสียใด มีเหตุจำเป็นไม่สามารถปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ
เงื่อนไขในการบำบัดน้ำเสียหรือการระบายน้ำทิ้งตามเทศบัญญัตินี้ หรือ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด
ให้ยื่นคำร้องแจ้งเหตุผล และ ความจำเป็นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อพิจารณา หรือ กำหนดวิธีการบำบัด
น้ำเสียหรือระบายน้ำทิ้งโดยวิธีอื่นเป็นการชั่วคราว ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร

หมวดที่ 2

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 16 เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในอาคาร สถานที่และเขตที่ตั้งของแหล่งกำเนิดน้ำเสีย หรือเขตที่ตั้งระบบบำบัด
น้ำเสียของบุคคลใดๆ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจสอบสภาพการต่อท่อเชื่อม การ
ทำงานของระบบบำบัดน้ำเสีย หรือ อุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ เพื่อควบคุมการปล่อยน้ำเสีย น้ำทิ้ง และ
ของเสีย รวมทั้งตรวจบันทึกรายละเอียด สถิติ หรือ ข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสีย หรือ
อุปกรณ์และเครื่องมือดังกล่าว หรือเมื่อมีเหตุอันสงสัยว่ามีการไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้

(2) สั่งให้เจ้าของ หรือ ผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียดำเนินการเกี่ยวกับการต่อท่อเชื่อม
ใดๆ จากแหล่งกำเนิดน้ำเสียลงสู่ท่อรับน้ำเสีย

(3) อนุญาตให้ต่อท่อเชื่อมน้ำเสีย

(4) อนุญาตให้ระบายน้ำทิ้งลงสู่แหล่งรองรับน้ำทิ้ง

หมวด 3

ค่าบริการ

.....

ข้อ 17 ให้เจ้าของ หรือ ผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ที่ใช้บริการรวบรวมและบำบัดน้ำเสียของเทศบาล มีหน้าที่ต้องเสียค่าบริการบำบัดน้ำเสีย ตามบัญชีอัตราค่าบริการบำบัดน้ำเสีย ที่กำหนดต่อท้ายเทศบัญญัตินี้ สำหรับวิธีการจัดเก็บ และ วิธีการคำนวณค่าบริการ ให้เป็นไปตามประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ทั้งนี้ ต้องไม่เกินบัญชีค่าธรรมเนียมแนบท้าย

ข้อ 18 ให้ปรับเพิ่มอัตราค่าบริการบำบัดน้ำเสียตามต้นทุน รวมอัตราเงินเฟ้อที่เป็นจริง ทุก 3 ปี แต่ไม่เกินร้อยละ 25 ของค่าบริการ โดยเทศบาลจะต้องประกาศอัตราดังกล่าว ให้ประชาชนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 90 วัน

ข้อ 19 ความในข้อ 17 มิให้ใช้บังคับแก่บ้านเรือน ประเภทที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นผู้ใช้รายย่อย ที่จัดส่งน้ำเสียไม่เกิน 20 ลูกบาศก์เมตรต่อเดือน ไปบำบัดยังระบบบำบัดน้ำเสียรวม

ข้อ 20 เจ้าของ หรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ดังต่อไปนี้ ให้ได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมตามเทศบัญญัตินี้

(1) พระที่นั่งหรือพระราชวัง

ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร อาจยกเว้น หรือลดหย่อนค่าธรรมเนียมจากแหล่งกำเนิดที่เป็นอาคารหรือที่อยู่อาศัย

หมวด 4

การอุทธรณ์

.....

ข้อ 21 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียที่ใช้บริการรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย ผู้ใดเห็นว่าปริมาณน้ำเสียต่อเดือน ค่าปีโอดี ของน้ำเสีย หรือข้อมูลใดที่เทศบาลนำมาคำนวณเป็นค่าบริการไม่ถูกต้อง สามารถยื่นคำร้องพร้อมพยานหลักฐานต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อพิจารณา ภายใน 15 วัน นับจากวันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินค่าบริการ

การพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น พิจารณา โดยไม่ชักช้า และมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบ และผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้เป็นที่สิ้นสุด

หมวด 5
บทเฉพาะกาล

ข้อ 22 ในกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ซึ่งปลูกสร้างอาคารมาก่อนวันที่
เทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ และมีได้มีระบบบำบัดน้ำเสียของตนเอง หรือ กรณีที่มีระบบบำบัดน้ำเสียของ
ตนเองอยู่แล้วและประสงค์จะใช้ระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่นั้น แต่ไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสียตามมาตรฐาน
ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด มีหน้าที่ต้องดำเนินการ หรือ ปรับปรุง แก้ไขเรื่องการบำบัดน้ำเสียและการ
ระบายน้ำให้เป็นไปตามเทศบัญญัติภายใน 45 วัน นับจากวันที่เทศบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ สำหรับอาคาร
ประเภทบ้านพักอาศัย และภายใน 90 วัน นับจากวันที่เทศบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ สำหรับอาคารสถาน
ประกอบกิจการ

กรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ไม่สามารถดำเนินการหรือปรับปรุง แก้ไข
เรื่องการบำบัดน้ำเสีย หรือ ระบายน้ำให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ยื่นคำขอ
ผ่อนผันต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนสิ้นสุดระยะเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง และ เมื่อมีเหตุอันควรให้เจ้า
พนักงานท้องถิ่นพิจารณาผ่อนผันได้ไม่เกิน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้ผ่อนผัน ทั้งนี้ การผ่อนผัน
จะต้องคำนึงถึงผลที่จะกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยรวม

ประกาศ ณ วันที่ 3 เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช 2548

ลงชื่อ.....
(นายศิริพันธ์ กฤษปราโมทย์)
นายกเทศมนตรีเมืองหัวหิน

ลงชื่อ.....
(นายคิระ ศิริเสาวลักษณ์)
รองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมการนำบัติน้ำเสียของเทศบาลเมืองหัวหิน

ลำดับที่	ประเภทแหล่งกำเนิดมลพิษ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาทต่อลูกบาศก์เมตร)	หมายเหตุ
1.	(1) บ้านเรือน ที่อยู่อาศัย ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารที่มีปริมาณน้ำเสียเกิน 10 ลูกบาศก์เมตรต่อเดือน	4	ตามประกาศของ จพง.ท้องถิ่น
	(2) หอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ขนาดไม่เกิน 20 ห้อง	4	
	ขนาดตั้งแต่ 20 ห้องขึ้นไป	5	
	(3) อาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด ขนาดไม่ถึง 10 ห้อง	6	
	ขนาดตั้งแต่ 100 ห้องนอนแต่ไม่ถึง 500 ห้องนอน	7	
	ขนาดตั้งแต่ 500 ห้องนอนขึ้นไป	8	
	(4) ที่ทำการมูลนิธิที่จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือตามกฎหมายต่างประเทศ	4	
	(5) สถานประกอบพาณิชย์ที่ไม่ต้องจดทะเบียนพาณิชย์ตามกฎหมายว่าด้วยกฎหมายทะเบียนพาณิชย์ แต่ไม่รวมถึงสหกรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยสหกรณ์	4	
	(6) อาคารที่ใช้เพื่อการศาสนาหรือการกุศล วัด สำนักสงฆ์ มัสยิด วัดบาทพลวง สุสาน ฌาปนสถาน ศาลเจ้า อาคารที่ใช้เพื่อการศาสนาอื่น	4	
	2.	(1) อาคารที่ทำการของทางราชการหรือองค์การระหว่างประเทศ	
(2) อาคารโรงเรียนราษฎร โรงเรียนของทางราชการ อาคารสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และ สถาบันอุดมศึกษา ทางราชการ ที่มีพื้นที่ใช้สอยรวมกันทุกชั้นอาคาร หรือ กลุ่มอาคาร ขนาดตั้งแต่ 500 ตารางเมตร แต่ไม่ถึง 25,000 ตารางเมตร		5	
ขนาดตั้งแต่ 25,000 ตารางเมตร ขึ้นไป		6	
(3) โรงพยาบาลของทางราชการ หรือสถานพยาบาล ที่มี เตียงสำหรับผู้ป่วยไว้ค้างคืนรวมกันทุกชั้นอาคาร หรือ กลุ่มอาคาร ขนาดไม่ถึง 10 เตียง		4	

ลำดับที่	ประเภทแหล่งกำเนิดมลพิษ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาทต่อลูกบาศก์เมตร)	หมายเหตุ
	ขนาดตั้งแต่ 10 เดียงขึ้นไป แต่ไม่ถึง 30 เดียง	5	
	ขนาดตั้งแต่ 30 เดียงขึ้นไป	6	
	(4) อาคารศูนย์การค้า หรือห้างสรรพสินค้า ที่มีพื้นที่ใช้สอยรวมกันทุกชั้นทุกอาคาร หรือกลุ่มอาคาร		
	ขนาดไม่ถึง 5,000 ตารางเมตร	5	
	ขนาดตั้งแต่ 5,000 ตารางเมตร แต่ไม่ถึง 25,000 ตารางเมตร	6	
	ขนาดตั้งแต่ 25,000 ตารางเมตร ขึ้นไป	7	
	(5) ตลาดที่มีพื้นที่ใช้สอยรวมกันทุกชั้นของอาคาร หรือกลุ่มอาคาร		
	ขนาดไม่ถึง 500 ตารางเมตร	5	
	ขนาดตั้งแต่ 500 ตารางเมตร แต่ไม่ถึง 1,000 ตารางเมตร	6	
	ขนาดตั้งแต่ 1,000 ตารางเมตรขึ้นไป	7	
	(6) ภัตตาคาร หรือร้านอาหาร ที่มีพื้นที่ให้บริการรวมกันทุกชั้น ทุกอาคาร หรือทุกกลุ่มของอาคาร		
	ขนาดไม่ถึง 100 ตารางเมตร	4	
	ขนาดตั้งแต่ 100 ตารางเมตร แต่ไม่ถึง 500 ตารางเมตร	5	
	ขนาดตั้งแต่ 500 ตารางเมตร ขึ้นไป	6	
	(7) สถานประกอบธุรกิจเสริมสวย หรือแต่งผม ที่มีเตียงหรือเก้าอี้ให้บริการ		
	ขนาดที่มีเตียง หรือเก้าอี้ ไม่เกิน 10 ตัว	4	
	ขนาดมีเตียง หรือเก้าอี้ 10 ตัวขึ้นไป	5	
	(8) สถานประกอบธุรกิจ ซัก อบ รีด ที่มีเครื่องซักผ้าไว้บริการ		
	ขนาดมีเครื่องซักผ้า ไม่เกิน 10 เครื่อง	4	
	ขนาดมีเครื่องซักผ้า 10 เครื่องขึ้นไป	5	
	(9) สถานอาบ อบ นวด และสปา	5	
3.	(1) โรงงานอุตสาหกรรมที่มีน้ำเสียมี ค่าบีโอดี ไม่เกิน 200 มิลลิกรัม/ลิตร ดังต่อไปนี้		
	ปริมาณน้ำเสียไม่เกิน 30 ลูกบาศก์เมตร/วัน	4	
	ปริมาณน้ำเสียตั้งแต่ 30 ลูกบาศก์เมตร/วัน แต่ไม่เกิน 100 ลูกบาศก์เมตร/วัน	5	

ลำดับที่	ประเภทแหล่งกำเนิดมลพิษ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาทต่อลูกบาศก์เมตร)	หมายเหตุ
	ปริมาณน้ำเสียเกิน 100 ลูกบาศก์เมตร/วัน	6	
	(2) โรงงานอุตสาหกรรมที่มีน้ำเสียมี ค่าบีโอดี เกิน 200 มิลลิกรัม/ลิตร แต่ไม่เกิน 500 มิลลิกรัม/ลิตร	7	
	(3) โรงแรมที่มีจำนวนห้องสำหรับใช้เป็นห้องพักรวมกันทุกชั้นของอาคาร หรือกลุ่มอาคาร		
	ขนาดไม่ถึง 60 ห้อง	4	
	ขนาดตั้งแต่ 60 ห้อง แต่ไม่เกิน 200 ห้อง	5	
	ขนาดตั้งแต่ 200 ห้อง ขึ้นไป	6	
	(4) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง	4	
	(5) ตู้ซ่อมรถยนต์/จักรยานยนต์	4	
	(6) อาคารชุดให้เช่า	4	
	(7) สถานประกอบธุรกิจให้บริการควบคุมน้ำหนัก หรือบริหารร่างกาย	4	
	(8) สถานประกอบธุรกิจให้บริการสระว่ายน้ำ	4	
4.	(1) ผู้ใช้บริการซึ่งจัดส่งน้ำเสีย ที่มีค่าความสกปรกในรูป บีโอดี เกิน 200 มิลลิกรัม/ลิตร แต่ไม่เกิน 1,000 มิลลิกรัม/ลิตร ไปบำบัดยังระบบบำบัดน้ำเสียรวม ให้เสียค่าบริการเพิ่มขึ้นจากอัตราตามบัญชี ดังนี้		จากอัตราข้อ 3
	(1.1) น้ำเสียที่มีค่าความสกปรกในรูป บีโอดี เกิน 200 มิลลิกรัมต่อลิตร แต่ไม่เกิน 300 มิลลิกรัมต่อลิตร ให้เสียค่าบริการเพิ่ม ร้อยละ 25		
	(1.2) น้ำเสียที่มีค่าความสกปรกในรูป บีโอดี เกิน 300 มิลลิกรัมต่อลิตร แต่ไม่เกิน 400 มิลลิกรัมต่อลิตร ให้เสียค่าบริการเพิ่ม ร้อยละ 50		
	(1.3) น้ำเสียที่มีค่าความสกปรกในรูป บีโอดี เกิน 400 มิลลิกรัมต่อลิตร แต่ไม่เกิน 500 มิลลิกรัมต่อลิตร ให้เสียค่าบริการเพิ่ม ร้อยละ 75		
	(1.4) น้ำเสียที่มีค่าความสกปรกในรูป บีโอดี เกิน 500 มิลลิกรัมต่อลิตร แต่ไม่เกิน 700 มิลลิกรัมต่อลิตร ให้เสียค่าบริการเพิ่ม ร้อยละ 100		
	(1.5) น้ำเสียที่มีค่าความสกปรกในรูป บีโอดี เกิน 700 มิลลิกรัมต่อลิตร แต่ไม่เกิน 1,000 มิลลิกรัมต่อลิตร ให้เสียค่าบริการเพิ่ม ร้อยละ 150		